

ת"פ 8224/07/15 - מדינת ישראל נגד ב מ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8224-07-15 מדינת ישראל נ' מ
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ב מ

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד שרית דרור

ב"כ הנאשם: עו"ד מחמוד רבאח

הכרעת דין

האישום והראיות

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977. על פי המיוחס בכתב האישום, ביום 5.4.15, סמוך לשעה 10:00 בביתם, התפתח ויכוח בין הנאשם לאשתו. במהלך הויכוח תפס הנאשם את אשתו בכתפה השמאלית ובצווארה וסטר לה בפניה, הפילה על הרצפה והמשיך להכותה בראשה ובפניה באמצעות ידיו.

2. הנאשם כפר במיוחס לו, וטען כי במועד האירוע אמנם היה ויכוח בינו לבין אשתו. אשתו כעסה על כך שלא לקח אותה לקניות בשכם כפי שהבטיח ובהמשך כעסה על רצונו לקחת את בנותיהם להוריו, שכן יחסיה של המתלוננת עם אמו של הנאשם היו עכורים. הנאשם החזיק את בתו בת השלוש על ידיו והתכוון לצאת עמה מהבית. המתלוננת ניסתה למשוך את הבת מידי בכוח והוא דחף את המתלוננת מעליו על מנת שלא ייגרם נזק לילדה. המתלוננת אחזה בצווארו של הנאשם, ניסתה לחנוק אותו והתעמתה עמו. נטען לאכיפה בררנית בשל כך שהמתלוננת לא נחקרה על האלימות שהפעילה ולא הוגש נגדה כתב אישום.

3. מטעם התביעה העידה המתלוננת והוגשו שתי הודעות שמסרה במשטרה. כן הוגשה הודעת הנאשם במשטרה. מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

4. המתלוננת תיארה בבית המשפט, כי במועד האירוע רבה עם בעלה, הוא הרים עליה יד והיא דחפה אותו מעליה, היא יצאה מהבית והלכה להתלונן במשטרה. תחילה אמרה המתלוננת בחקירה ראשית כי הנאשם הכה אותה רק על ידה, אך כשרוענן זיכרונה, אמרה כי סטר לה על פניה ושללה כי הכה אותה על ראשה או עשה מעשי אלימות נוספים. המתלוננת אישרה כי דחפה את הנאשם בצווארו, אך שללה את הטענה כי חנקה אותו או ניסתה לחנוק אותו בידה.

5. שתי הודעותיה של המתלוננת במשטרה הוגשו והתקבלו לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"), לאחר שהמתלוננת אישרה במשפט את אמירת הדברים ודבריה בעדותה סתרו פרטים מהותיים בהודעותיה.

6. בהודעה מיום האירוע, 5.4.15 (ת/2) תיארה המתלוננת, כי באותו היום הנאשם רצה לקחת את בנותיהם לאמו והיא סירבה על רקע יחסיהן העכורים של השתיים. בהיותם בחדר השינה, הנאשם הרים את בתו על מנת לקחתה והיא לקחה אותה מידי. בשל כך הנאשם החל להכות אותה על ידה והיא אמרה לו שלא ירים עליה ידיים. הוא הפיל אותה על הרצפה והמשיך להכותה בידיו על ראשה ועל פניה. לאחר מכן הנאשם עזב את הבית. המתלוננת הוסיפה כי בתחילה, כשלקחה ממנו את הילדה, תפס אותה הנאשם בידה השמאלית ודחף אותה ולאחר מכן תפס אותה בצווארה, סטר על פניה ועל ראשה הפיל אותה לרצפה והמשיך להכות אותה בידיו. החוקרת שגבתה את הודעתה של המתלוננת העירה כי אינה מבחינה בסימני חבלה על גופה.

בהודעה נוספת מיום 19.5.16 (ת/3) אמרה המתלוננת כי הגיעה למשטרה על מנת לבטל את התלונה שהגישה שנה קודם לכן, תיארה כי חזרה להתגורר עם בעלה והיחסים ביניהם טובים ועל כן רוצה בביטול התלונה. לדבריה, איש לא הפעיל עליה לחץ וכל מה שאמרה בעדותה נכון.

7. בהודעת הנאשם במשטרה מיום האירוע (ת/1) אמר הנאשם כי לא תקף את אשתו. לדבריו, יום קודם לכן, הם התווכחו על רקע הפרת הבטחה מצדו לקחת אותה לקניות בשכם והתעקשותה לנסוע לקניות, הגם שלא היה להם כסף. לאחר הויכוח הוא יצא מהבית והתקשר לאביה של אשתו וסיפר לו על הדברים והאב סירב להתערב. לאחר שעה הוא חזר הביתה, היא "זרקה לו מילים" והם הלכו לישון. ביום האירוע ביקש מאשתו להכין את הבנות על מנת שיקח אותן לבקר את הוריו, המתלוננת סירבה והתפתח ויכוח שהתנהל בצעקות. בזמן הויכוח, בתם הייתה בידיו והמתלוננת לקחה אותה ממנו. הוא סירב למסור לה את הילדה והמתלוננת קיללה את אמו בקול רם. מיד הוא שם את ידו על פיה ודחף אותה ממנו כדי שהאנשים לא ישמעו אותה מקללת את אמו. הנאשם כפר בכך שהכה אותה על ידה, הפיל אותה על הרצפה והכה אותה בראשה, אך הוסיף כי לאחר שדחף אותה ושם את ידו על פיה היא שמה את ידה על צווארו והוא הכה אותה על כתף שמאל. לאחר מכן הוא יצא מהבית כדי להרגיע את המצב.

8. בעדותו בבית המשפט שב ותיאר הנאשם את הויכוחים והריבים בינו לבין אשתו ביומיים שקדמו לאירוע נשוא כתב האישום בנוגע לנסיעה לשכם. ביום האירוע הוא ביקש מהמתלוננת להכין את הבנות לצורך ביקור אצל הוריו והיא סירבה על רקע היחסים העכורים שלה עם הוריו. בתו היתה בידיו והמתלוננת ניסתה לקחת אותה, הוא דחף את המתלוננת והיא שרטה אותו בצווארו עם ציפורניה. מאחר ולא רצה שהמצב ידרדר הוא עזב את הבית. הנאשם הוסיף כי לא נגרם למתלוננת כל סימן בעקבות המכות שטוענת שהוכתה וכי מאז בני הזוג המשיכו לחיות יחד בשלום.

הנאשם נשאל האם סטר למתלוננת ואמר "כשנתתי זה לא היה סטירה ממש" (עמ' 15 שורה 24) אלא דחיפה של המתלוננת שניסתה לקחת את הילדה, ומתוך פחד שהילדה לא תיפול מידיו. בעדות בחקירה ראשית של הנאשם מגע פיזי נוסף עם המתלוננת באותו אירוע ואולם בחקירה נגדית אישר כי שם את ידו על פיה לאחר שקיללה את אמו והוסיף כי דחף את המתלוננת בכתפה אך לא הכה אותה בכתף. אשר לביטול התלונה על ידי המתלוננת השיב הנאשם, כי לא הוא ששלח אותה לבטל את התלונה אולם הוא הסיע אותה לתחנת המשטרה ונכנס יחד עמה, החוקר שוחח עם המתלוננת לבד ואז שוחח עם שניהם יחד.

הערכת הראיות ומסקנות

9. התרשמתי כי מעמד העדות בבית המשפט היה מאד לא נח עבור המתלוננת. המתלוננת מוסיפה לחיות עם הנאשם בזוגיות ולגדל את ילדיהם המשותפים. הם הגיעו לבית המשפט יחד ביום הדין ומתוך התנהלותה ודבריה המהוססים, היה ברור כי היא אינה מעוניינת להעיד נגד הנאשם או להפליל אותו. עם זאת התרשמתי, כי המתלוננת הבינה את מעמד העדות בבית המשפט ואמרה אמת בעדותה, תוך שניסתה להמעיט ככל הניתן בדברים כדי לא להשחיר את פניו של הנאשם. בחקירתה הנגדית, שהתנהלה בדרך של שאלות מדריכות, אישרה המתלוננת, באופן מיד, כנכונה כל פרופוזיציה שהוצעה לה על ידי ב"כ הנאשם. על כן לא סברתי כי היו בדבריה שבחקירה הנגדית, גם אם היו חזרה מסוימת מהדברים שאמרה בעדות בחקירה ראשית, כדי לפגום במהימנותה. בשל כך מצאתי לקבל את עדותה של המתלוננת במשפט כמהימנה.

10. תיאור האלימות שייחסה המתלוננת לנאשם בעדותה בבית המשפט היה מצומצם במידה משמעותית מתיאורי האלימות שייחסה לו בהודעתה במשטרה (ת/2). בעוד שבהודעתה במשטרה טענה המתלוננת, כי במהלך האירוע הנאשם הפיל אותה לארץ והמשיך להכותה בפניה ובראשה, היא לא חזרה על דברים אלה בעדותה במשפט. על אף האמור, לא מצאתי להעדיף את גרסת המתלוננת בהודעותיה במשטרה, שכן איש מן הצדדים לא עימת את המתלוננת עם פער זה, וממילא לא התאפשר לה להתייחס אליו ולהסבירו. המאשימה לא ביקשה להכריז על המתלוננת כעדה עוינת ולחקור אותה בחקירה נגדית, וב"כ הנאשם לא חקר את המתלוננת בחקירתו הנגדית על דבריה במשטרה.

11. בשולי הדברים אוסיף כי אף אם ניתן היה להעדיף את הודעותיה של המתלוננת במשטרה על פני עדותה במשפט, לא נמצא בחומר הראיות, אף לא בגרסת הנאשם עצמו, ראייה לחיזוק אמרת החוץ, שתאפשר לבסס את אשמתו של הנאשם ביחס למעשים המתוארים בה, מעבר לספק סביר.

12. גרסתו של הנאשם ביחס לאירועים לא הייתה עקבית, וניכר כי הוא מבקש לצמצם מאד את חלקו באירוע ולתלות את האשם בו במתלוננת. הנאשם טען בהודעתו במשטרה, כי המתלוננת תפסה אותו בצווארו (ת/1 שורה 26), אך בניגוד לעדותו במשפט, לא טען כי נגרם לו סימן בשל כך. בתשובתו לאישום טען, כי המתלוננת שמה את ידה על צווארו וניסתה לחנוק אותו (עמ' 28 שורות 19-20) ואילו בעדותו במשפט טען כי שרטה אותו בציפורניה אך התקשה להסביר מדוע דבר קיומה של השריטה אינו מוזכר בהודעתו במשטרה (עמ' 16 שורות 12-20).

בנוסף, בהודעתו במשטרה (ת/1 שורות 19-20) אישר הנאשם כי המגע הפיזי הראשון באירוע בינו לבין המתלוננת היה

כשדחף אותה והניח את ידו על פיה, לא בשל רצונה לקחת את בתם מידי- אלא בשל כך שקיללה את אמו. בעדותו בבית המשפט אמר כי לפני שאשתו ניסתה לקחת מידי את הילדה לא היה דבר (עמ' 19 שורה 1) ואולם לאחר מכן אישר הנאשם בעדותו, כי דחף את המתלוננת ושם את ידו על פיה כשקיללה את אמו עוד טרם ניסיונה לקחת מידי את הילדה (עמ' 19 שורות 7-8).

13. בהודעתו במשטרה ערך הנאשם הבחנה מפורשת בין האלימות שבה נהג כשהמתלוננת קיללה את אמו לבין דחיפתה של המתלוננת כשביקשה לקחת את בתם מידי. מובן כי קללה שהשמיעה המתלוננת אינה מקימה הצדקה לאלימות כלפי המתלוננת. יש גם קושי לקבל את טענת הנאשם כי בשלב שבו ביקשה המתלוננת לקחת את בתם מידי, הוא חשש לבתו במידה שהצדיקה אלימות כלפי המתלוננת כדי להגן על הבת. קושי זה מתחדד בפרט על רקע העובדה, כי המתלוננת כלל לא נחקרה בעניין זה בחקירה נגדית, הדברים לא הוטחו בה ולא ניתנה לה כל הזדמנות להתייחס אליהם.

14. אני ערה לעובדה כי המתלוננת היא עדת התביעה היחידה נגד הנאשם, ועל כן נדרשת זהירות בבחינת עדותה. עם זאת מצאתי כי ניתן לקבוע ממצאים על בסיס עדותה, הנתמכת בפרטים מסוימים בגרסאותיו של הנאשם, ומתחזקת מתוך הקשיים שעלו בעדות הנאשם.

15. מתוך מכלול הראיות שהוצגו ניתן לקבוע, מעבר לספק סביר, כי ביום האירוע התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, במהלכו המתלוננת קיללה את אמו של הנאשם. הנאשם בתגובה סטר על פניה, שם את ידו על פיה ודחף אותה מכתפה. בידיו של הנאשם הייתה בתם השלוש של בני הזוג, אשר הנאשם ביקש לקחתה להוריו, המתלוננת התקרבה אל הנאשם במטרה לקחת את בתם מידי, הוא שב ודחף את המתלוננת והיא דחפה אותו.

16. מעשיו אלה של הנאשם מבססים עבירת תקיפת בת זוג.

17. לא מצאתי כי העובדה שאביה של המתלוננת לא נחקר או העובדה כי לא נערך עימות בין בני הזוג הם בבחינת מחדלי חקירה. הנאשם תיאר כי שוחח עם אביה של המתלוננת על התנהגותה של המתלוננת יום קודם לאירוע ולא במהלך האירוע עצמו. האב לא היה עד לאירוע ולא ראיתי במה יכולה הייתה לתרום עדותו לברור העובדות. הנאשם עצמו לא הזמין את האב לעדות במשפט הגם שהיה בידיו לעשות כן, ועובדה זו מחזקת את המסקנה כי לא הייתה כל רבותא בעדות האב. אשר לעימות בין בני הזוג, מדובר בפעולת חקירה אפשרית אך לא כזו שהייתה הכרחית במקרה דנן, והעובדה שלא בוצעה לא היה בה כדי לפגום בברור העובדות.

18. נטען כי העובדה שהמתלוננת לא נחקרה ולא הועמדה לדין בשל מעשיה מקימה טענת הגנה מן הצדק. אין בידי לקבל טענה זו, שכן העובדה שנקבעו מלמדות, כי מעשיה של המתלוננת אינם דומים למעשיו של הנאשם. בניגוד לנטען בתשובה לאישום, המתלוננת לא ניסתה לחנוק את הנאשם, אלא דחפה אותו בצווארו. טענת ניסיון החניקה לא נזכרה בהודעתו של הנאשם במשטרה, וממילא לא היה מקום לחקור את המתלוננת בשל כך. בנוסף, לא הוכח כי מעשיה של המתלוננת גרמו לחבלה כלשהי על צווארו של הנאשם, ומכל מקום דחיפה זו באה, על פי גרסתו של

הנאשם במשטרה ועל פי העובדות שנקבעו, לאחר שהנאשם סטר למתלוננת ודחף אותה פעמיים. משכך, העובדה שהמתלוננת לא נחקרה בחשד לתקיפה בשל הדחיפה שדחפה את הנאשם ואף לא הועמדה בשל כך לדין, אינה מקימה הגנה מן הצדק לנאשם בנסיבות העניין.

19. לנוכח האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977.

ניתנה היום, ד' ניסן תשע"ח, 20 מרץ 2018, במעמד הצדדים